

РЕШЕНИЕ

№ 1069

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20211100512442 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Производството е образувано по подадена въззивна жалба от ответника ЗД „Е.Р.“ ЕАД, чрез пълномощника си – юриск. Л. Д., с надлежно учредена представителна власт по делото, срещу Решение № 20109716 от 05.05.2021 г. постановено по гр.д. № 58681/2019 г. на СРС, 167 състав, с което е уважен предявения от ЗАД „А.Б.“ АД осъдителен иск с правно основание чл. 213, ал.1 от КЗ /отм./ за заплащане на сумата 920,07 лв. (с включени 15 лв. ликвидационни разноси), представляваща платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка за вредите, причинени на л.а. „Фолксваген Крафтер“, с рег. № РВ **** РТ, следствие на настъпило на 04.04.2015 г. в с. Ведраре, общ. Карлово, ПТП, по вина на водач на л.а. „Фиат Пунто“, с рег. № РВ **** КН, гражданската отговорност на който е застрахована по силата на сключен с ответника договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва от 14.10.2019 г. – датата на подаване на исковата молба, до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 100,44 лв. – лихва за забава за периода от 10.09.2018 г. до 13.10.2019 г., а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК и сумата от 1132,80 лв., представляваща сторените от ищеца разноси по делото.

Във въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност на обжалваното решение поради допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния закон и необоснованост на изводите. Поддържа, че неправилно първоинстанционния съд е приел, че

ищецът е доказал всички елементи от фактическия състав на спорното право. Счита, че не е доказано, че застрахованият по имуществената застраховка е получил от ищеца застрахователно. Изтъква, че процесният случай следва да се подведе по хипотезата на чл. 209 КЗ /отм./ и именно съобразно тази разпоредба следва да се прецени дали е налице удовлетворяване. Твърди, че не е доказано плащане от страна на въззиваемото дружество към сервиза „Х.-**“ ЕООД, нито към застрахования. Сочи, че не е доказано и извършване на прихващане от страна въззиваемия на сумата от 549,60 лв. поради невнесена в цялост към момента на инцидента застрахователна премия, тъй като същата е била разсрочена. Моли съда да отмени решението като отхвърли предявения иск, респективно да намали присъдения размер на обезщетението с 549,60 лв. Претендира разноски.

Въззиваемият – ищец ЗАД „А.Б.“ АД в законоустановения срок, чрез пълномощника си – адв. Цв. В., с надлежно учредена представителна власт по делото, е подал отговор на въззивната жалба, с който оспорва същата по подробно изложените съображения. Моли съда да отхвърли жалбата и потвърди обжалваното решение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и претендира разноски пред настоящата съдебна инстанция.

С Определение № 20148243 от 29.06.2021 г., постановено по гр.д. № 58681/2019 г. на СРС, 167 състав, е оставена без уважение молбата по чл. 248 ГПК на ответника ЗД „Е.Р.“ ЕАД, чрез пълномощника си – юриск. Л. Д., с надлежно учредена представителна власт по делото, за изменение на решението от 05.05.2021 г. по гр.д. № 58681/2019 г. на СРС, 167 състав, в частта му за разноските.

Срещу така постановеното определение постановено по реда на чл. 248 ГПК е подадена и частна жалба от въззивника, чрез юриск. Д., с оплаквания за неправилност на същото. Поддържа, че от общо осем насрочени съдебни заседания са проведени само четири. Твърди, че броят на съдебните заседания в конкретния случай е обусловен и от недобросъвестно поведение на въззиваемия – ищец. Моли съда да уважи жалбата и да не присъжда допълнителния хонорар с основание чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Насрещната страна е депозирала в законоустановения срок отговор на частната жалба, в който се излагат съображения за правилност и обоснованост на определението. Моли съда да остави жалбата без уважение и да потвърди обжалваното определение.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, като е заплатена дължимата държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства,

съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба за неоснователна по следните съображения:

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания, съответно проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд, а относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци. Настоящата съдебна инстанция напълно споделя фактическите и правните изводи на първоинстанционния съд и по силата на чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС, като по този начин те стават част от правните съждения в настоящия съдебен акт. По конкретно наведените във въззивната жалба оплаквания, които определят предмета на проверка от въззивния съд, настоящият състав на съда намира следното:

В чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./ е уредено едно специално суброгационно право в отклонение от чл. 74 ЗЗД, тъй като застрахователят при настъпване на застрахователното събитие не изпълнява чуждо правно задължение, а изплащайки застрахователно обезщетение, изпълнява свое договорно задължение, вследствие на което по силата на чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./ встъпва в правата на увредения срещу причинителя на вредата.

При така релевираните твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца 2) за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т.е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3) застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ и 4) към момента на настъпване на ПТП между делинквента и ответника да е съществувало действително правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност”.

По отношение на оплакванията във въззивната жалба следва да се отбележи, че по делото страните не спорят по отношение на първата, втората и четвърта предпоставки от фактическия състав. Спорът между страните, въведен с въззивната жалба и само по отношение на който въззивният съд следва да се произнесе – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, се съсредоточава върху обстоятелството дали е налице третата предпоставка, т.е. дали въззиваемото дружество е заплатило застрахователното обезщетение по процесното събитие.

В тази връзка следва да се посочи, че в отговора на исковата молба въззивникът - ответник сам е посочил, че счита, „че ищецът е изплатил застрахователното обезщетение без от страна на застрахования да е представено доказателство за техническа изправност на увредения автомобил“ и „че не оспорва нареждането и получаването на сумата от 355.47 лв. за удостоверяването на която с исковата молба се представя преводно нареждане от дата

4.8.2015 г.“, а че „сумата е не изплатена на правилното лице“. В този смисъл това изявление на ответника представлява признание на неизгодни за него факти и съгласно константната практика на ВКС следва да се преценят от съда, съобразно правилото на чл. 175 ГПК, с оглед на всички обстоятелства по делото (вж. Решение № 60081 от 18.06.2021 г. по т. д. № 1037/2020 г. на Върховен касационен съд, 2-ро търг. отделение, Определение № 1001 от 20.07.2011 г. по гр. д. № 1589 / 2010 г. на Върховен касационен съд, Решение № 141 от 14.07.2016 г. по гр. д. № 7446/2014 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение, Решение № 56 от 14.05.2021 г. по гр. д. № 3408/2020 г. на Върховен касационен съд, 1-во гр. отделение). При извършването на тази съвкупна преценка, съдът трябва да изследва дали направените от страните признания на неизгодни за тях факти кореспондират или са в противоречие с останалите обстоятелства по делото (Решение № 311 от 27.01.2020 г. по гр. д. № 3463/2018 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение). В конкретния случай по делото е представено и прието като писмено доказателство преводно нареждане № 10131109 от 04.08.2015 г. от ЗАД „А.Б.“ АД към застрахования „Боради“ ООД в размер на 355,47 лв. (л. 22), което съгласно доклада по сметата (л. 21), представлява изплащане на застрахователно обезщетение по застрахователна полица № 15-0300/357/5000037 от 11.03.2015 г. (л. 61), след извършено прихващане в размер на 549,60 лв. за неплатени вноски по полицата от определения размер на обезщетението от 905,07 лв. Обстоятелството, че въззиваемият – ищец е извършил въпросното плащане по банков път след прихващане на сумата от 549,60 лв. се потвърждава и от заключението на приетата по делото и неоспорена от страните ССчЕ, което настоящият състав кредитира като компетентно и обективно дадено (л. 106).

С оглед гореизложеното настоящият състав на съда намира, че по делото ищецът е установил заплащане на застрахователно обезщетение на застрахования в размера посочен в исковата молба, поради което са налице всички юридически факти, които предпоставят отговорността на въззивното дружество, съгласно разпоредбата на чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./. Обемът на суброгацията се определя от разпоредбата на чл. 213, ал. 1 изр. 1 и изр. 2 КЗ /отм./, като застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски за определянето му. В този смисъл първоинстанционният съд правилно е приел предявения от въззиваемия – ищец иск за основателен и доказан за пълния предявен размер от 920,07 лв., с включени 15 лв. ликвидационни разноски.

Доколкото във въззивната жалба липсват други конкретни оплаквания включително и относно размера на уважения акцесорен иск, то в съответствие с разпоредбата на чл. 269, изр. 2 ГПК въззивния съд не дължи проверка за правилността на решението в тази му част, и поради съвпадане на крайните правни изводи на двете съдебни инстанции, същото следва да се потвърди.

При този изход на правния спор, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 273 ГПК, в полза на въззиваемия трябва да се присъди сумата от 366,00 лв. разноски пред настоящата инстанция за адвокатско възнаграждение.

По отношение подадената частна жалба срещу Определение № 20148243 от 29.06.2021 г., с което е оставена без уважение молбата на жалбоподателя по чл. 248 ГПК за

изменение на постановеното по делото решение в частта за разносните съдът намира следното:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана да обжалва страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е частично основателна.

В тази връзка следва да се отбележи, че по делото са проведени **четири открити** съдебни заседания, в които е даден ход на делото, **извършени са съдопроизводствени действия и е присъствал адвокатът на ищеца:** на 23.10.2020 г., на 26.02.2021 г., на 11.12.2020 г. и на 09.04.2021 г. Съгласно чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /до изм., бр. 88 от 2022 г./, при защита по дело с повече от две съдебни заседания, за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 100 лв. В този смисъл, доколкото откритите заседания в първа инстанция са с две повече от предвиденото в разпоредбата, то дължимото възнаграждение на адвоката на ищеца следва да бъде увеличено с 200 лв. или 240 с ДДС, ведно от представената по делото фактура № 000000260/02.03.2021 г., а не с 360 лв., както неправилно е счел първоинстанционният съд. Поради тази причина, настоящият състав счита, че обжалваното определение е неправилно и като такова следва да бъде отменено за сумата от 120,00 лв., а постановеното решение в частта за разносните бъде изменено, като се отмени в частта, с която в полза на ищеца са присъдени разноски над сумата от 1012,80 лв. до присъдения размер от 1132,80 лв. или за сумата от 120,00 лв.

В производството относно разносните нови разноски не се дължат между страните (арг. от Определение № 493 от 26.10.2016 г. по гр. д. № 4088/2016 г. на IV ГО на ВКС).

По аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК, във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 ГПК и с оглед на цената на иска, въззивното решение по процесното търговско дело не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран Софийският градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20109716 от 05.05.2021 г. постановено по гр.д. № 58681/2019 г. на СРС, 167 състав, **в частта**, с която са уважени предявените от ищеца ЗАД „А.Б.“ АД срещу ЗД „Е.Р.“ ЕАД, кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 213, ал.1 от КЗ /отм./ за заплащане на сумата 920,07 лв. (с включени 15 лв. ликвидационни разноски), представляваща платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка за вредите, причинени на л.а. „Фолксваген Крафтер“, с рег. № РВ **** РТ от настъпило на 04.04.2015 г. в с. Ведраре, общ. Карлово, ПТП, по вина на водач на л.а. „Фиат Пунто“, с рег. № РВ **** КН, гражданската отговорност на който е застрахована по силата на сключен с ответника договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва от 14.10.2019 г. – датата на подаване на исковата молба, до окончателното плащане на сумата и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 100,44 лв., представляваща лихва за забава за периода от 10.09.2018 г. до 13.10.2019 г.

ОТМЕНЯ Определение № 20148243 от 29.06.2021 г., постановено по гр.д. №

58681/2019 г. на СРС, 167 състав, **ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ на основание чл. 248, ал. 1, вр ал. 3 ГПК Решение № 20109716 от 05.05.2021 г. постановено по гр.д. № 58681/2019 г. на СРС, 167 състав, в частта за разноските, като **ОТМЕНЯ** Решение № 20109716 от 05.05.2021 г. постановено по гр.д. № 58681/2019 г. на СРС, 167 състав **в частта**, с която ЗД „Е.Р.“ ЕАД е осъден да заплати на ЗАД „А.Б.“ АД разноски за първоинстанционното производство за разликата над сумата от 1012,80 лв. до присъдения размер от 1132,80 лв.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 20148243 от 29.06.2021 г., постановено по гр.д. № 58681/2019 г. на СРС, 167 състав в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА ЗД „Е.Р.“ ЕАД ”, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „****” № 43 да заплати на ЗАД „А.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „****”, на основание чл. 78, ал. 3, вр. чл. 273 ГПК **сумата от 366,00 лв.**, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в производството пред СГС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____